

D ů v o d y :

Jan Se. odevzdal spolužalovanému Janu S. pušku s náboji na hlídku či jinými slovy k nošení. Jde nyní o to, jaký účel sleduje zbrojní patent ze dne 24. října 1852 č. 223 ř. z., který zakazuje v § 36 neoprávněné nošení zbraně, pro kterýžto přestupek byl také Jan S. trestním rozsudkem pravoplatně odsouzen. Účel ten plyne jasně z úvodních slov zbrojního patentu, kde se praví, že se zákon ten vydává, aby se účinně zamezilo zneužívání zbraní a muničních předmětů. Sleduje-li zákon výslovně zneužívání zbraní, tedy nemá na mysli nahodilá poškození, o jaké v tomto případě šlo. Dosah každé právní normy jest nutně omezen jejím účelem a proto možno ručení za náhodu podle druhé věty § 1311 obč. zák. požadovati jen tam, kde byla porušena norma, která chce předejiti i takovým náhodám. O takovou normu zde nejde, takže nahodilé poškození žalobcovo, byť i bylo v souvislosti s předáním zbraně Janem Se. Janu S. k nošení, není s činem tím v takové souvislosti, jaké je třeba, by se podle § 1311 obč. zák. mohlo mluvit o ručení za nahodilé poškození vzešlé následkem přestoupení určité normy (srv. rozh. čís. 3550, 5521, 6845, 7606 sb. n. s.). Nedopadá proto druhá věta § 1311 obč. zák. na tento případ. Ručil by proto Jan Se. za postřelení žalobcovo jen za předpokladu § 1295 obč. zák. že by byl odevzdal pušku s náboji Janu S. k tomu cíli, aby po zloději sřílel, jak na to poukazuje dovolatel, nebylo prokázáno. V pouhém odevzdání pušky Janu S. nelze pak nějaké zavinění Jana Se. spatřovati, neboť je zjištěno, že S. dovedl se zbraní zacházeti, a odnikud nevyšlo na jevo, že byl důvod s nějakou neopatrností při nošení zbraně u Jana S. počítati. Nemůže proto příhoda Janu S. se sběhnuvší jíti na vrub žalovaného Jana Se.

Čís. 14470.

Ustanovení odst. 3. čl. XXXV zákona čís. 54/32 Sb. z. a n. o snížení odpočivných a zaopatřovacích požitků pozůstalých po bankovních zaměstnancích vztahuje se i na požitky, které byly smlouveny mezi bankou a pozůstalými; netřeba, aby byly smlouveny přímo mezi bankou a bankovním zaměstnancem.

Ustanovení odst. 3. čl. XXXV zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. nedává bance právo, aby zcela zastavila odpočivné a zaopatřovací požitky pozůstalých, k jejichž placení se dobrovolně zavázala.

Měřítkem, do jaké míry mohou býti odpočivné a zaopatřovací požitky pozůstalých podle ustanovení odst. 3. čl. XXXV. zák. čís. 54/32 Sb. z. a n. sníženy, jsou odpočivné a zaopatřovací požitky podle právních předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců bez ohledu na to, zda pozůstalý by měl nárok na důchod (rentu) pensijní podle předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců, nebo jen na výplatu odbytného.

Nepřevyšuje-li výška odpočivných a zaopatřovacích požitků pozůstalých po bankovních zaměstnancích výšku odpočivných a zaopatřovacích požitků podle předpisů o pensijním pojištění zaměstnanců, není banka oprávněna je snížit podle odst. 3. čl. XXXV. zák. čís. 54/32 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. června 1935, Rv III 35/35; důvody viz Úr. sb. čís. 2150.)